

MAKKAI ÁDÁM

Óda a becsípődött gerincideghez

Beakadtál és nem akarsz kiakadni
pedig ösztökéllek mindenféle szerrel —
sebésznel is jártam, ki modern lézerrel
akarta utadat röviden kiadni.

Kérlek ne szeress úgy! Vak ragaszkodásod
enyhén szólva perverz — hogy őszintén szóljak,
moccanást se mozdulsz... Jó ez néked? Mondd csak,
nem tudnád talán, hogy kettőnk sírját ásood?

Mert hogyha megdöglök: otthonodnak vége —
hullám elhamvasztják, s téged velem együtt,
nem marad csont s izom, se feszes se petyhüdt.

Ezért szépen kérek, eriggy a fenébe!
Hadd ne legyek végre ilyen szörnyen elnyűtt,
s te csak költözz bátran mások fenekébe.

Lusta egy barom vagy, kedves gerincideg,
megülsz a medencém és farkcsigolyám közt,
hogy onnét sajogj ki. Kegyetlen vagy s rideg;
célod hogy a fájás fokát szorosra kösd.

Most hogy egy lézerrel lenyestek belőled
farkadat behúztad, fickóságod csökkent —
ámde bosszuvágytól fűtve máris rögvest
fehér vérsejtjeim sokezrét lelőtted.

Így mászott a fájás a bal fenekembe,
míg előtte mindig jobbról furulyázott,
én meg mint kit bosszúálló fúria rázott
csetlettem s botlottam sántán menekedve
s kérdém, hogy így élni kinek lenne kedve?
S te? Csak döftél tovább... Farom vérben ázott.